

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 17 stycznia 2019 r., Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T., odmówił J. W. prawa do renty socjalnej. W uzasadnieniu decyzji ZUS wskazał, że Komisja Lekarska ZUS, orzeczeniem z dnia 14.01.2019 r. ustaliła, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy.

/decyzja – k. 11 akt ZUS/

W dniu 22 lutego 2019 r. wnioskodawca, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika - adwokat J. R., złożył odwołanie od powyższej decyzji, wniósł o jej zmianę i przyznanie prawa do renty socjalnej. W uzasadnieniu wskazał, że wymaga pomocy osób trzecich i opieki, nie jest zdolny do samodzielnej sentencji. Ponadto podniesiono, że nie umie liczyć, nie potrafi zrobić zakupów, nawet podczas sklepów rodzinnych w sklepie musi być pilnowany, bo groziłoby to jego zaginięciem, nie potrafiłby wrócić do domu ani wskazać, gdzie mieszka. Wnioskodawca potrafi wykonać jedynie proste czynności higieniczne, zagotować wodę, podlać kwiaty. Ponadto pełnomocnik wniosła o zasądzenie na rzecz odwołującego kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego, dopuszczenie dowodów z zeznań świadków: K. S., E. R., L. K., C. W. na okoliczność stanu umysłowego, psychicznego J. W. oraz dowodu z łącznej opinii biegłych z zakresu psychiatrii, psychologii i neurologii na okoliczność całkowitej niezdolności do pracy i samodzielnej egzystencji.

/odwołanie – k. 3-5/

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 19.03.2020r., organ rentowy wniósł o jego oddalenie, wywodząc jak w uzasadnieniu decyzji. Ponadto organ rentowy wskazał, że odwołanie nie wnosi niczego nowego do sprawy, bowiem powielone zostały w nim dokładnie te same argumenty, jakich strona odwołująca się użyła w swojej apelacji od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 18 marca 2015 r. w sprawie VIII U 203/14 – apelacja ta została oddalona, a strona powodowa nie wykazała, aby od tamtego czasu nastąpiło pogorszenie rozstroju organizmu wnioskodawcy.

/odpowiedź na odwołanie – k. 14/

Postanowieniem z dnia 27 marca 2019 r. Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych stwierdził swoją niewłaściwość i przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Łodzi VIII Wydziałowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych jako właściwemu

/postanowienie k.16/

Postanowieniem z dnia 18 kwietnia 2019 r. Sąd postanowił dopuścić dowód z pisemnych opinii biegłych psychiatry i neurologa na okoliczność czy wnioskodawca jest całkowicie niezdolny do pracy zarobkowej, a jeśli tak, czy jest to niezdolność trwała czy okresowa, a jeśli okresowa to na jaki okres, oraz czy naruszenie sprawności organizmu powstało przed ukończeniem 18 roku życia, w trakcie nauki w szkole wyższej przed ukończeniem 25 roku życia, w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej.

/postanowienie Sądu k.22/

Pismem procesowym z dnia 6 maja 2019 r. wnioskodawczyni wniosła o zmianę wyznaczonego biegłego L. S. z uwagi na to, że biegły zajął już swoje stanowisko dotyczącego stanu zdrowia wnioskodawcy w sprawie toczącej się pod sygn. akt VIII U 203/14.

/pismo procesowe k.26/

Na rozprawie dniu 8 lipca 2020 r. pełnomocnik wnioskodawcy poparł odwołanie, pełnomocnik ZUS wniósł o oddalenie odwołania

/stanowisko stron w e-protokole (...):01:13 – 00:01:26 z dnia 8 lipca 2020 r. płyta CD k.97/

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. W. urodził się (...)

/okoliczność bezsporna/

J. W. był uczniem Gimnazjum im. A. M. w B. od 01.09.2008 r. do 17.09.2009 r.

/zaświadczenie k. 3 akt ZUS/

Wnioskodawca uczęszczał do Szkoły Przystosabiającej do Pracy w Zespole (...) w R. w okresie od 01.09.2011 r. do 27.06.2014 r.

/zaświadczenie k.4 akt ZUS/

W dniu 25 września 2013 r. J. W. złożył wniosek o rentę socjalną.

/wniosek k.1 – 2/

Decyzją z dnia 6 grudnia 2013 r. (...) Oddział w T. po rozpatrzeniu w/w wniosku z dnia 25.09.2013 r. odmówił prawa do renty socjalnej. Komisja Lekarska ustaliła, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy.

/decyzja k.21 akt ZUS/

Ojciec wnioskodawcy M. W., złożył, w imieniu syna, odwołanie od w/w decyzji.

/odwołanie k.2 w aktach VIII U 203/14/

Wyrokiem z dnia 18 marca 2015 r. Sąd Okręgowy VIII Wydział Prawa Pracy i (...) w Ł. oddalił odwołanie J. W. o rentę socjalną od decyzji z dnia 6 grudnia 2013 r. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T..

/wyrok Sądu Okręgowego k.78 w aktach VIII U 203/14/

Biegli w postępowaniu sądowym toczącym się pod sygn. VIII U 203/14 nie stwierdzili u badanego całkowitej niezdolności do pracy.

/opinia biegłego sądowego specjalisty neuropsychologa dr L. S. (2) – k. 14 w aktach VIII U 203/14, opinia uzupełniająca – k. 39, k. 61 w aktach VIII U 203/14, opinia lekarza biegłego sądowego psychiatry H. K. – k. 16 – 18 w aktach VIII U 203/14, opinia uzupełniająca – k. 41, k. 63 w aktach VIII U 203/14/

Wnioskodawca za pośrednictwem profesjonalnego pełnomocnika złożył apelację od w/w wyroku Sądu.

/apelacja k.94 – 98 w aktach VIII U 203/14/

Wyrokiem z dnia 22 stycznia 2016 r. Sąd Apelacyjny III Wydział Prawa Pracy i (...) w Ł. oddalił apelację J. W..

/wyrok Sądu Apelacyjnego k.118 w aktach VIII U 203/14/

J. W. złożył ponowny wniosek o rentę socjalną w dniu 25.10.2018 r.

/wniosek k.1 – 2 akt ZUS/

Lekarz Orzecznik orzeczeniem z dnia 12.12.2018 r. rozpoznał u ubezpieczonego upośledzenie umysłowe lekkie, zaburzenia zachowania. Wskazał, że ubezpieczony po raz kolejny ubiega się o rentę socjalną. Od dzieciństwa posiada opóźniony rozwój intelektualny. Lekarz stwierdził, że stan psychiczny i somatyczny jest stabilny. Podczas badania zorientowany prawidłowo, prymitywny, infantylny, w wyrównanym nastroju, bez lęku, widoczna skłonność do agrawacji, dysforii.

Wskazał, że na podstawie badania, posiadanej dokumentacji oraz opinii konsultanta psychologa aktualnie brak podstaw do orzeczenia o całkowitej niezdolności do pracy. Brak zmiany stanu zdrowia w stosunku do poprzedniego badania orzeczniczego. Badany nie jest całkowicie niezdolny do pracy.

/opinia lekarska – k. 31 dokumentacji lekarskiej, orzeczenie – k. 6 akt ZUS/

Psycholog konsultant ZUS w swojej opinii wskazał, że wnioskodawca słabo współpracował w trakcie badania, wyraźne cechy napięcia emocjonalnego, infantylnizm, zaburzenia zachowania. Niepełnosprawność umysłowa stopnia lekkiego. Utrwalona postawa wyuczony bezradności, niedojrzałość emocjonalna i społeczna. Wysokie prawdopodobieństwo zaniedbania środowiskowego, braku stymulacji rozwoju poznawczego i odpowiednich oddziaływań wychowawczych.

/opinia psychologa konsultanta ZUS – k. 30 dokumentacji lekarskiej/

Ojciec wnioskodawcy M. W., w imieniu syna, złożył sprzeciw do Komisji Lekarskiej ZUS na w/w opinię lekarską.

/sprzeciw k. 33/

Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 14 stycznia 2019 r. rozpoznała u J. W. lekkiego stopnia upośledzenie umysłowe, zaburzenia zachowania. Komisja wskazała, że wnioskodawca posiada utrwaloną postawę bezradności, niedojrzałość emocjonalną i społeczną. Analiza dokumentacji medycznej wykazała, że badany był badany w 2013 r. i nie miał orzeczonej całkowitej niezdolności do pracy.

Po szczególnej analizie dokumentacji medycznej i badaniu ubezpieczonego komisja nie stwierdziła u wnioskodawcy takiego naruszenia organizmu, które powodowałoby całkowitą niezdolność do pracy zarobkowej.

/opinia lekarska – k. 34 – 36 dokumentacji lekarskiej, orzeczenie – k. 12 akt ZUS/

W konsekwencji decyzją z dnia 17 stycznia 2019 r. odmówiono ubezpieczonemu prawa do renty socjalnej.

/decyzja – k. 11 akt ZUS/

Orzeczeniem (...) do spraw orzekania o niepełnosprawności w R. z dnia 12 grudnia 2014 r. wnioskodawcę J. W. zaliczono do osób o znacznym stopniu niepełnosprawności. Orzeczenie wydano do 31 grudnia 2019 r. Ustalony stopień niepełnosprawności datuje się od 24 listopada 2014 r., niepełnosprawność istnieje od urodzenia. Wskazano, że ubezpieczony jest niezdolny do zatrudnienia.

/orzeczenie o stopniu niepełnosprawności – k. 11 – 12/

Wnioskodawca został poddany badaniu psychologicznemu przy wykorzystaniu metod klinicznych, test R. – wersja równoległa test B. oraz metody eksperymentalne. W badaniu neuropsychologicznym stwierdza się osłabienie koncentracji uwagi, wielomodalne osłabienie pamięci bezpośredniej i krótkotrwałej, osłabione funkcje myślenia logicznego i uogólniania, osłabienie orientacji przestrzennej i szybkości działania, obniżenie krytycyzmu wobec swoich możliwości i zachowań, objawy wzmożonej drażliwości. Sprawność intelektualna ubezpieczonego jest niższa niż przeciętna, w granicach lekkiego upośledzenia umysłowego. Stopień upośledzenia umysłowego uznaje się za rozpoznanie stałe. Ubezpieczony posiada cechy osobowości niedojrzałej emocjonalnie i społecznie z tendencjami do wzmożonej drażliwości i zachowań impulsywnych. Nie posiada objawów mogących świadczyć o procesie organicznym

czy innym procesie chorobowym. Dla wnioskodawcy wskazane jest podjęcie zatrudnienia (proste prace pod kontrolą innych osób) lub udział w warsztatach terapii zajęciowej (w celu dalszego usamodzielniania się)

/opinia biegłego sądowego specjalisty neuropsychologa dr L. S. (2) – k. 30/

U wnioskodawcy rozpoznano upośledzenie umysłowe oraz nie stwierdzono całkowitej niezdolności do wykonywania pracy zarobkowej. Wnioskodawca ma 23 lata. Rozpoznano u niego niedorozwój umysłowy i zaburzenia zachowania. Był pod opieką neurologa dziecięcego. Nie był leczony farmakologicznie tylko obserwowany. Nie stwierdzono objawów uszkodzenia układu nerwowego, które pozwoliłyby uznać wnioskodawcę za całkowicie niezdolnego do wykonywania pracy zarobkowej. Od 2014 r. jest pod opieką (...) z powodu niedorozwoju umysłowego. Wnioskodawca ma orzeczony znaczny stopień niepełnosprawności z numerem niedorozwoju umysłowego.

/opinia biegłego sądowego neurologa J. B. – k. 37 – 39/

U wnioskodawcy rozpoznano upośledzenie umysłowe w stopniu lekkim (II = 67) z zaburzeniami osobowości. Wnioskodawca ma 25 lat. Dotąd w ogóle nie pracował i nie miał świadczeń rentowych. Występował już o rentę socjalną do ZUS, ale nie został uznany za całkowicie niezdolnego do pracy przez lek. orzecznika i Komisję ZUS. Wnioskodawca nadal wykazuje objawy upośledzenia umysłowego w stopniu lekkim, okresowo drażliwy, negatywny do współpracy. Nie stwierdzono u niego zaburzeń depresyjnych, psychotycznych, otępiennych. Wnioskodawca jest częściowo trwale niezdolny do pracy od urodzenia. Nie ma podstaw do orzekania całkowitej niezdolności do pracy.

/opinia biegłego sądowego psychiatry H. K. – k. 47 – 51/

Powyższych ustaleń Sąd Okręgowy dokonał w oparciu o załączone akta organu rentowego, załączone akta sprawy VIII U 203/14 oraz dokumentację lekarską oraz opinie biegłych: psychologa, neurologa i psychiatry.

Opinie te są wiarygodne i sporządzone zostały przez biegłych o specjalnościach właściwych z punktu widzenia schorzeń, na jakie cierpi wnioskodawca, w oparciu o analizę przedłożonej dokumentacji lekarskiej i bezpośrednio badanie odwołującego się. Biegli w sposób wyczerpujący określili schorzenia, jakie występują u J. W. i ocenili ich znaczenie dla jego zdolności do pracy, odnosząc swą ocenę do kwalifikacji zawodowych.

Biegły psychiatra wydając opinię posiłkował się opinią psychologa i uznał, iż wnioskodawca z uwagi na schorzenia psychiatryczne: upośledzenie umysłowe w stopniu lekkim nie jest całkowicie niezdolny do pracy zarobkowej.

Wskazać należy, iż Sąd nie znalazł podstaw do zmiany wyznaczonego biegłego psychologa – L. S. (2). Biegły psycholog L. S. (2) przeprowadził dokładną i przejrzystą analizę aktualnego stanu zdrowia badanego. Pełnomocnik argumentowała, iż biegły zajął już stanowisko w poprzedniej sprawie, toczącej się z odwołania wnioskodawcy przeciwko ZUS w sprawie o rentę socjalną. W ocenie Sądu fakt, że biegły badał stan psychiczny badanego, w poprzednim postępowaniu, nie świadczy o tym, że będzie on stronniczy w kolejnym badaniu; przeciwnie – w takiej sytuacji czyli analizie stopnia naruszenia sprawności organizmu wnioskodawcy – w badaniu po upływie określonego czasu, biegły ma szersze spektrum instrumentów analizy, albowiem nie tylko - aktualny stan - sprawności organizmu badanego, ale porównawczo – poziom sprawności sprzed lat, wpływ czasu i jego wpływ na organizm badanego. Komparatystyczny aspekt badania jest, zdaniem Sądu orzekającego cenniejszy niż bez możliwości porównawczej analizy, natomiast nie ma żadnych uprawnionych, racjonalnych podstaw, aby imputować opinii biegłego - brak - obiektywizmu w ocenie finalnej, zgodnie z zakreśloną przez Sąd, tezą dowodową. Strona nie wysunęła innych, uzasadnionych argumentów, świadczących o bezstronności biegłego psychologa.

Zgodnie z ugruntowanym w tym zakresie orzecnictwem Sądu Najwyższego – które Sąd Okręgowy orzekający w niniejszej sprawie w całości podziela – żądanie ponowienia lub uzupełnienia dowodu z opinii biegłych jest bezpodstawne, jeżeli sądy uzyskały od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania. Sąd nie jest obowiązany do uwzględniania kolejnych wniosków dowodowych strony tak długo, aż udowodni ona korzystną dla siebie tezę i pomija je od momentu dostatecznego wyjaśnienia spornych okoliczności sprawy (tak

w wyroku z dnia 9 stycznia 2012 r., I UK 200/11, z dnia 20 października 1999 r., II UKN 158/99, OSNAPiUS z 2001r., nr 2, pozycja 51 oraz w wyroku z 19 marca 1997 r., III CKN 211/97, OSNP 1998/1/24). Jeżeli w odniesieniu do ustaleń faktycznych wymagających specjalistycznej wiedzy, Sąd zasięgnął opinii biegłych, to ewentualne, powołanie jeszcze innych biegłych można by uznać za powinność sądu tylko wtedy, gdy opinia budzi istotne i nie dające się usunąć wątpliwości, a zainteresowana strona wykazuje nieporadność w zgłaszaniu odpowiednich wniosków dowodowych (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 16 grudnia 1998 roku, II UKN 396/98 OSNAPiUS 2000 r., nr 4, pozycja 161).

Mając na uwadze, że, analiza stopnia naruszenia sprawności organizmu wnioskodawcy, jest możliwa w oparciu o wiedzę specjalistyczną, Sąd, postanowieniem z dnia 8.07.2020r, oddalił wniosek o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków na okoliczności, wskazane przez pełnomocnika wnioskodawcy, albowiem – obiektywną wiedzę specjalistyczną, niezbędną w tej kwestii, posiadają biegli sądowi.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawcy nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią **art. 4. ustawy** z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej:

1. Renta socjalna przysługuje osobie pełnoletniej całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało:

- 1) przed ukończeniem 18. Roku życia;
- 2) w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej – przed ukończeniem 25. Roku życia;
- 3) w trakcie kształcenia w szkole doktorskiej, studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej.

2. Osobie, która spełnia warunki określone w ust. 1, przysługuje:

- 1) renta socjalna stała – jeżeli całkowita niezdolność do pracy jest trwała;
- 2) renta socjalna okresowa – jeżeli całkowita niezdolność do pracy jest okresowa.

3. Renta socjalna okresowa przysługuje przez okres wskazany w decyzji jednostki organizacyjnej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, zwanego dalej Zakładem.

Z kolei w myśl **art. 5 cyt.** ustawy ustalenia całkowitej niezdolności do pracy dokonuje lekarz orzecznik Zakładu, na zasadach i w trybie określonych w ustawie z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227 z późn. Zm.).

Natomiast w myśl **art. 15** tej ustawy, w sprawach nieuregulowanych w ustawie stosuje się odpowiednio:

1) art. 12-14, art. 61, art. 78-81, art. 93 ust. 2, art. 98, art. 100 ust. 1 i 2, art. 101, art. 102 ust. 1, art. 104 ust. 4, art. 107, art. 114, art. 116 ust. 1b i 2, art. 118 ust. 1-5, art. 119 ust. 1, art. 121, art. 122 ust. 1, art. 126, art. 128, art. 129 ust. 1, art. 130 ust. 1, art. 133-135, art. 136a i art. 138-144 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz przepisy wydane na podstawie art. 128a tej ustawy;

2) art. 80-82 i 84 ust. 6 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

Zgodnie z treścią **art. 12** ustawy o rentach i emeryturach z FUS z dnia 17 grudnia 1998 r. Niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. **Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy,** a

częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Z dokonanych ustaleń wynika, że wnioskodawca aktualnie nie spełnia podstawowego warunku, od którego uzależnia się przyznanie prawa do renty socjalnej.

W świetle poczynionych ustaleń, stwierdzić, bowiem, należy, że wnioskodawca nie został uznany przez biegłych za osobę całkowicie niezdolną do pracy, co jednoznacznie koreluje, w pełni, z opinią komisji lekarskiej ZUS.

Pełnomocnik wnioskodawcy, na rozprawie, poparł odwołanie. Nie wskazał jednak żadnych merytorycznych zarzutów do opinii biegłych.

Ponadto stan zdrowia wnioskodawcy nie uległ pogorszeniu od zakończenia postępowania w sprawie prawomocnej decyzji ZUS z dnia 6 grudnia 2013 r. Wnioskodawca nie dostarczył żadnych dokumentów potwierdzających, że jego stan zdrowia uległ zmianie. Ponadto biegły psycholog, neurolog oraz psychiatra nie stwierdzili u badanego zmian wskazujących na pogorszenie jego stanu zdrowia.

W związku powyższym, w ocenie Sądu, wnioskodawca jest zdolny do podjęcia pracy.

W ocenie Sądu uwagi pełnomocnika ubezpieczonego w żaden sposób nie podważają ustaleń poczynionych przez Sąd w oparciu o opinie biegłych.

Wnioskodawca w toku postępowania złożył do akt orzeczenia (...) do spraw orzekania o niepełnosprawności w R., ostatnie z dnia 12 grudnia 2014 r., z którego wynika, że wnioskodawcę J. W. zaliczono do osób o znacznym stopniu niepełnosprawności. Orzeczenie wydano do 31 grudnia 2019 r. Ustalony stopień niepełnosprawności datuje się od 24 listopada 2014 r., niepełnosprawność istnieje od urodzenia.

W tym miejscu wskazać należy, że na stanowisko Sądu, w zakresie poprawności i wiarygodności opinii biegłego, treść orzeczenia o niepełnosprawności (...) art. Orzekania o Niepełnosprawności, nie miała bezpośredniego wpływu, choć oczywiście, zgodnie z wymaganiami proceduralnymi, była przedmiotem - analizy . Nie ulega bowiem wątpliwości, że orzeczenie o stopniu niepełnosprawności, wskazuje na określony stan zdrowia wnioskodawcy, nie zaś - na stopień naruszenia sprawności organizmu pod kątem zdolności do pracy zarobkowej. W przedmiotowo- podmiotowym stanie faktycznym - utraty zdolności do wykonywania - jakiegokolwiek pracy.

Pojęcie niepełnosprawności na gruncie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, nie pokrywa się z pojęciem niezdolności do pracy w rozumieniu ustawy emerytalnej. W wyroku z dnia 20 sierpnia 2003 r. (II UK 386/02 OSNP 2004/12/213), Sad Najwyższy, odnosząc się do obu pojęć wskazał, iż na gruncie obowiązującego prawa nie ma podstaw do ich utożsamiania. Różnice występują zarówno w płaszczyźnie definicyjnej (pojęcie niezdolności do pracy, zawarte w ustawie o emeryturach i rentach z FUS jest inne niż pojęcie niepełnosprawności, zawarte w ustawie o rehabilitacji zawodowej i społecznej osób niepełnosprawnych), jak i w zakresie orzekania o każdym z tych stanów. Są one też przesłanką do przyznania innego rodzaju świadczeń (uprawnień). Niepełnosprawność, sama przez się, nie zawsze uniemożliwia świadczenie pracy.

W ocenie Sądu Okręgowego powyższe opinie biegłych w sposób dostateczny wyjaśniają jaki jest stan zdrowia ubezpieczonego, na jakie schorzenia cierpi oraz w jakim stopniu naruszona została sprawność organizmu w następstwie stwierdzonych schorzeń.

Zgromadzony, w sprawie materiał dowodowy, wskazuje, iż wnioskodawca nie jest osobą całkowicie niezdolną do pracy.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie wnioskodawcy.

J.K.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi wnioskodawcy (bez pouczenia).